

Hányszor kell megbocsátanom embertársamnak? „*Nem mondom, hogy hétszer, hanem hetvenhétszer*”, mondja nekünk Jézus ebben az evangéliumi részben.

Jézus a gondolkodásunkat akarja átalakítani. Példabeszédet mond a megbocsátani nem tudó szolgáról, aki nem kegyelmez a neki tartozónak, jóllehet neki elengedték a még nagyobb adósságot. Amikor megbántanak bennünket, természetes, hogy sérelmet érzünk, megbántottnak érezzük magunkat. Jézus arra hív, hogy ne a sérelem legyen a szívemben.

A példabeszédben az adós szolga elképzelhetetlen nagyságú tartozást kap elengedve. Olyan adósságot, amit soha nem tudna visszafizetni. Ez mi magunk vagyunk. Az életünkkel, a mulasztásainkkal, az elszalasztott szeretettel. A megbocsátás végső soron nem a másik emberről szól, hanem a szabadságunkról. Amíg a haragot őrizzuk, addig a múlt uralkodik rajtunk. A harag megkötöz, a megbocsátás viszont felszabadít.

A „hetvenhétszer” tehát emlékeztet arra, hogy a megbocsátás nem egyszeri dolog, hanem napi visszatérés Isten irgalmához. Le kell tennem eléje a sebeimet, hogy Isten eljuttasson a kegyelem állapotába, és meg tudjak bocsátani, tovább tudjak lépni. Bízunk újra életünket Istenre! Készek vagyunk rá?

Dénes Zoli és Zsuzsa, Budapest